

la humanitat

PORTAVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Barcelona, novembre 1985

Vol. III, 3.ª Època, Núm. 74/100 ptes.

Sobre Cambres Agràries, servei militar i divisió territorial

Acords adoptats pel Consell Nacional d'E.R.C. el dia 9 de novembre

1. En relació a l'acord pres pel Consell de Ministres de l'Estat Espanyol, el dia 30 d'octubre, sobre la presentació del recurs contra la Llei catalana de cambres agràries, el Consell Nacional manifesta que:

Un cop més, malgrat que la Llei del Conseller Miró i Ardèvol no satisfà allò que sempre ha defensat l'E.R.C., veiem com el Govern Central actua contra els acords d'un Parlament que per nosaltres hauria d'ésser absolutament sobirà. Amb tot i això, valorem positivament el projecte de Llei presentat al Congrés de Diputats, ja que reconeix un dret que el nostre representant a la Comissió d'Agricultura del Parlament, en Víctor Torres, defensà durant el debat de la Llei i que la majoria de CIU no acceptà: la no obligatorietat d'afiliació a les Cambres Agràries. Considerem que no es pot obligar a cap ciutadà a pertànyer a cap entitat d'aquesta mena. Amb el reconeixement d'aquest dret, volíem que fossin els propis pagesos els que decidissin el pervindre de les Cambres Agràries. Així mateix manifestem que el nostre Partit, en aquest aspecte, no accepta els criteris del Ministre Romero (PSOE) que pretén imposar les Cambres Agràries Provincials, ni el criteri del Conseller Miró i Ardèvol (CiU) que vol conservar les locals; el que volem és que siguin els propis pagesos els que decideixin el futur de les Cambres Agràries.

2. Aprova la següent resolució sobre la seguretat en el servei militar:

El Consell Nacional d'Esquerra Republicana de Catalunya, davant de l'alarmant quantitat de morts de nois mentre compleixen el servei militar, considera vergonyós que amb el pressupost que dedica a armament el govern del P.S.O.E., el Ministeri de Defensa ni sigui capaç de garantir la seguretat d'aquestes persones que compleixen un servei no voluntari.

3. Aprova la següent resolució sobre la divisió territorial de Catalunya:

El Consell Nacional d'E.R.C. ratifica la voluntat del Partit de promoure la real descentralització i la simplicitat de l'Administració Pública a Catalunya. A tal fi, considera indispensable la institucionalització de les comarques i la supressió de les actuals províncies, transformant Catalunya en una província única -unic procediment dintre de la legalitat vigent, per tal de suprimir la divisió territorial espanyola de Catalunya-, simultàniament, la divisió del territori en vegueries en el marc de les quals, amb major eficàcia que amb les actuals Diputacions, s'acostarà l'administració als ciutadans i se'ls permetrà una participació efectiva.

En aquest mateix número

Intervenció del nostre Secretari General en el debat sobre política general al Parlament

I a més...

L'11 de setembre del 1985

Encontre de republicans a Barcelona

Editorial

Estem davant una situació política que hem vist repetir-se com una constant històrica en cada període diferenciat que es produeix a l'Estat espanyol.

No hi ha res a fer, sempre passa el mateix: el poder central, sigui de la ideologia que sigui, intenta reduir la comunitat catalana. Una vegada són les dretes, una altra vegada són les esquerres. Uns i altres temen que els catalans ens fem forts políticament i intenten ofegar la nostra comunitat. Això es repeteix de tal manera que ja ho hauríem de preveure i tenir, per tant, una estratègia d'acció de defensa preparada i renovada per a cada cas. No és així, sempre ens ataquen pel mateix cantó i nosaltres ens defensem amb les mateixes lamentacions. No ens defensem, no contraataquem, només ens lamentem. Tenim una muralla a on anar a plorar i lamentar-nos de la incomprensió del poder central, sense comprendre que mai no deixarà de repetir la seva constant i perpètua acció per afeblir la nostra possible reacció.

Una reacció vital que mai no s'ha produït, car si s'hagués produït, després de tants segles de manifestar-se les mateixes accions i reaccions, els catalans ja hauríem assolit almenys allò que diem que volem. La veritat és que els catalans reaccionem més per un simple sentiment que no per una constant estratègia de poble, que vol una llibertat més absoluta de la que tenim ara com a comunitat diferenciada.

Té raó qui afirma que «Sembla com si els catalans ens resistíssim a reconèixer una cosa tan senzilla com que no hi ha espanyols de dreta, espanyols de centre i espanyols d'esquerra; els nostres veïns de ponent són, abans que res i per damunt de tot, espanyols». I això queda palès quan es tracta de Catalunya: una intolerància que va des de l'ús de la força fins a tota mena de pacífiques LOAPES.

M. C. □